

Ārstējies pats

(1931)

Par slimību patiesajiem cēloņiem un ārstēšanu

Šī grāmata ir veltīta visiem, kas cieš
vai ir nonākuši grūtībās

Pirmā nodaļa

Šīs grāmatas mērķis nav vadināt domāt, ka dziedināšanas māksla ir lieka. Tāda nolūka tai nav. Taču pazemīgi ceru, ka tā būs ceļvedis tiem, kas kaut kādā veidā cieš. Lai tie savu ciešanu sakni meklētu sevī un spētu palīdzēt sev izārstēties. Vēl jo vairāk ceru, ka šī grāmata būs stimuls medicīnas un reliģijas jomā strādājošiem – tiem, kas ar sirdi un dvēseli iestājas par cilvēces labklājību. Lai šeit rakstītais palīdz divkārtot viņu sekmes, meklējot atvieglojumu cilvēku ciešanām, un pasteidzināt dienu, kad gūsīm pilnīgu uzvaru pār slimībām.

Mūsdienu medicīna neveiksmi piedzīvo galvenokārt tāpēc, ka tās uzmanības centrā atrodas rezultāts, nevis cēloņi. Daudzus gadu simtus materiālisms ir slēpis slimības patieso būtību un ļāvis tai nodarīt vēl plašākus postījumus, jo neviens nav mēģinājis likvidēt slimību cēloņus. Situācija ir līdzīga kā partizānu karā, kur ienaidnieks slēpjas kalnos nostiprinātā cietoksnī un arvien no jauna uzbrūk un izposta tuvējos ciematus, kamēr ciematu ļaudis

ignorē bāzi kalnos – viņiem pietiek ar izpostīto māju labošanu un kritušo apglabāšanu, respektīvi, ienaidnieka atstāto pēdu likvidēšanu. Nekā vairāk par ievainoto „salāpīšanu” un nonāvēto apglabāšanu, ienaidnieka cietoksnim nepievēršot nekādu vērību, – tāda, vispārīgi runājot, ir situācija mūsdienu medicīnā.

Slimību nekad neizārstēsim un neizskaudīsim ar mūsdienu materiālisma metodēm tikai tāpēc vien, ka slimības cēloņa izcelsme nav materiāla. Tas, ko pazīstam kā slimību, ir dziļi mūsu iekšienē mītošu spēku ilgstošas darbības galarezultāts, kas lokalizējies ķermenī. Pat ja izdodas tikai ar materiālām metodēm gūt šķietamus panākumus ārstēšanā, tas nav nekas vairāk kā īslaicīgs ciešanu atvieglojums, ja slimības sakne paliek neiznīdēta. Mūsdienu medicīnas zinātne nepareizi interpretē slimības patieso būtību un slimību saista tikai ar fiziskām izpausmēm fiziskajā ķermenī. Tādējādi tā slimības rokās likusi vēl lielāku varu, pirmkārt, novēršot cilvēku domas no slimības patiesajiem cēloņiem un efektīvām tās mazināšanas metodēm, otrkārt, lokalizējot slimību ķermenī. Šādā veidā cilvēkiem tiek atņemtas visas cerības atveseļoties, izraisot ārkārtīgi stipras bailes no slimības, kādām nekad nebūtu vajadzējis pastāvēt.

Slimība savā būtībā ir Dvēseles un Prāta konflikta sekas, un to izskaust varam tikai ar garīgu darbu. Kā vēlāk redzēsim, šāds apzināts garīgs darbs, likvidējot slimības cēloņus, spēj izārstēt slimību un ļauj no tās izsargāties. Tikai uz ķermeni vērstās ārstēšanas metodes spēj vien virspusēji likvidēt kaitējumus. Tā nav ārstēšana, jo cēlonis netiek novērsts un tas jebkurā mirklī var par sevi atgā-

dināt visdažādākajos veidos. Atklāti sakot, daudzos gadījumos šķietama atveseļošanās ir pat kaitīga, jo tā neparāda slimniekam problēmas īsto cēloni. Pricējoties par šķietami atgūto veselību īstais cēlonis nepamanīts var pastiprināties. Salīdzināsim šo gadījumu ar citu, kad pacients apzinās vai gudrs ārsts viņam pastāstījis, kā darbojas postoši garīgi spēki un ka to darbības rezultāts nogulsnējas fiziskajā ķermenī – tas, ko saucam par slimību. Ja pacients centīsies šos spēkus neitralizēt, līdz ar pirmajām sekmēm viņa veselības stāvoklis uzlabosies. Neitralizējot šos nelabvēlīgos spēkus pilnībā, slimība izzudīs. Patiesa ārstēšana nozīmē uzbrukumu ienaidnieka cietoksni – ciešanu galvenajam cēlonim.

Viens materiālisma metožu izņēmums modernajā medicīnā ir Hānemaņa atklājums – homeopātija. Ārsts apzinājās Radītāja labdarīgo mīlestību un Dievišķo katrā cilvēkā, studēja savu pacientu garīgo attieksmi pret dzīvi un dzīves apstākļiem, kā arī viņu slimības un meklēja dabā ārstniecības līdzekļus, kas ne tikai dziedinātu pacientu ķermeni, bet tajā pašā laikā uzlabotu arī slimnieku attieksmi pret dzīvi. Lai īstie, cilvēki patiesi mīlošie ārsti popularizē un attīsta Hānemaņa atklājumu!

Piecus gadu simtus pirms Jēzus Kristus daži Senās Indijas ārsti, strādājot pie Budas, tā pilnveidoja dziedināšanas mākslu, ka ķirurģija kļuva lieka. Jāpiebilst, ka tajā laikā ķirurģija bija tikpat vai pat daudz efektīvāka nekā mūsdienās. Tādi vīri kā Hipokrats ar saviem augstajiem ideāliem par dziedināšanu, Paracelzs ar savu pārliecību, ka dievišķais mājo cilvēkā, un Hānemanis, kas secināja, ka slimība nerodas fiziskajā ķermenī,

daudz zināja par ciešanu patieso būtību un ārstniecības līdzekļiem to atvieglošanai. Cik daudz neizmērojamu ciešanu varējām aiztaupīt pēdējo 20 vai 25 gadsimtu laikā, ja vien būtu sekojuši šo lielo skolotāju mācībai par dziedināšanas mākslu! Taču tāpat kā citās jomās arī medicīnā materiālisms Rietumu pasaulei likās ļoti pievilcīgs, turklāt tik ilgu laiku, ka šo mācību pretinieku balsis kļuva skaļākas par to vīru padomiem, kas zināja patiesību.

Šajā vietā vēlos īsumā izklāstīt, ka slimība, kaut arī ir šķietami nežēlīga, savā būtībā ir labdarīga un nāk mums par labu. Ja tā tiek pareizi interpretēta, tā palīdz atklāt mūsu kļūdas. Ārstējot slimību pareizi, tā palīdz šīs kļūdas izlabot, un mēs kļūstam labāki un stiprāki nekā pirms slimības. Ciešanas ir kā korektīva, kas norāda uz mācību, ko citādāk neesam spējuši uztvert. Kamēr nebūsim šo mācību apguvuši, no ciešanām nespēsīm atbrīvoties. Taču būtiski ir zināt, ka tie, kas saprot un spēj tulkot brīdinošos simptomus, spēj izvairīties no slimības, nepieļauj tās uzbrukumu vai uzveic to sākumstadijā, ja vien izmanto nepieciešamos koriģējošos garīgos centienus. Lai cik nopietna slimība arī nebūtu, nevienā gadījumā nevajadzētu krist izmisumā. Ja pacientam vēl joprojām ir dāvāta fiziskā dzīve, tas liecina par to, ka Dvēsele, kas viņu vada, vēl nav zaudējusi cerību.